

AMI NEM MÚLIK EL...

Máté 24,35. | Bibliavasárnap

1. Valaki egyszer azt mondta, hogy egyetlen állandó dolog van a világban, ez pedig a változás. Mert minden változik körülöttünk. A technológia, a társadalom, az emberi kapcsolatok. Ideológiák, trendek, filozófiák, módszerek jönnek majd mennek. A szakemberek sulykolják belénk, hogy maga a világrend is változik körülöttünk: egy egypólusú világból egy többpólusú világ felé haladunk. És ez a világrend-változás az oka azoknak a konfliktusoknak, amikkel tele vannak a napi hírek. Elképesztően felgyorsult minden körülöttünk.

Én szeretem a technikát, a lehetőségeimhez mérten igyekszem használni is annak új vívmányait. Látom, hogy a változásban vannak izgalmas dolgok, vannak lehetőségek. Az, amit egykor sci-fi írók, jövőkutatók vizionáltak, az ma már nem annyira elképzelhetetlen, és a szemünk láttára kezd valósággá válni. Az emberi életet segítő intelligens robotok, a mindenbe beköltöző mesterséges intelligencia, az önvezető autók, a virtuális valóság adta lehetőségek, mind-mind izgalmas jövőt sejtetnek.

De ugyanakkor mindezek az újdonságok, lehetőségek és a változások bizonytalanságot és félelmet is kiváltanak bennem. Minél idősebb vagyok, annál inkább. Mert világos, hogy mint minden változásnak vannak és lesznek vesztesei és nyertesei. Érezem, hogy minél nagyobb teret adunk az életünkben a technika újdonságainak, annál kiszolgáltatottabbá válunk velük szemben. S annál inkább veszítjük el a valóságot, és építünk magunk köré valami mű, valami életidegen nemlétezőt. S a társadalom, az emberi kapcsolatok, a világrend változásai is aggodalommal töltenek el.

A változás állandó jellege azonban felveti a kérdést: létezik-e valami, ami változatlan marad, amibe kapaszkodhatunk, fókuszálhatunk az életünk során? Van valami, ami nem múlik el, nem válik elavulttá, ami, mint egy biztos alapja lehet az állandóan változó világban való tájékozódásunknak, eligazodásunknak. *Ami abban segít, hogy emberek maradjunk? Érző, lélegző, gondolkodó lények, akiket nem sodor el a világ mindenfelé szele és áramlata?*

2. Mert nem tagadhatjuk azt, hogy az emberi lélek mélyén gyökerezik a vágy az állandóságra, ami biztonságot ad. Ez a vágy átszövi a gondolatainkat és az érzéseinket. Jó dolognak tűnik belemenni és ragaszkodni bizonytalan kapcsolatokba. Ágyról-ágyra vándorolni. Jó dolognak tűnik kalandozni és utazni a világban. Mindig új és egzotikus tájakat, újabb és újabb kultúrákat, embereket megismerni a világban. Izgalmas dolognak tűnik birtokolni a világ legújabb, legtrendibb technikai újdonságait.

De mégis vágyunk arra az Egyre, aki szeret, aki elfogad, aki nem az ideiglenesség bizonytalanságával szegődik mellénk, ha egészen elkötelezi magát mellettünk. Mégis, az

utazások és kalandozások végén a legtöbben visszatérnek oda, ahova kötődnek, ahová tartoznak, oda, ahol egészen otthon érzik magukat a világban. Ha mást nem is, de hazatérnek meghalni, és nem szeretnének idegen földben nyugodni.

Mondjuk ki! Bármit is hadovál a világ a változásról, annak szükségességéről, bárhol is elvárás az, hogy megtanuljunk újra és újra alkalmazkodni, a szívünk mélyén mindannyian vágyunk az állandóság biztonságára.

3. Még egyszer mondom fontos a változás, a haladás, a fejlődés, de kell valami, ami változatlan marad az állandó változásban. Valami, ami menedék, támasz, iránytű, igazodási pont, kapaszkodó. Miért? Mert ahogyan Jézus mondja: „**Az ég és a föld elmúlik...**”

Nem ezt tapasztaljuk folyamatosan? A legtöbben egy olyan világrendben nőttünk föl, ahol két pólusa volt világnak. Volt egy nyugati és egy keleti blokk. S mi, akik keleten éltünk vágyakoztunk nyugatra. Emlékszem, milyen áhítattal vettem kezembe az első nyugatról kapott csokoládét, vagy a kólát. Az nekem mindig ünnep volt, ha nagy ritkán, egy-egy születésnapkor kólát ihattam. Vagy amikor narancsért és banánért álltunk sorba karácsony előtt, és még jutott egy-egy kiló, amivel boldogan mehettünk haza. Ma már mindezeket mosolygunk, a fiatalok meg úgy néznek ránk, mint a dinoszauruszokra. Én még ma is különös gyomortáji érzésekkel érkezem meg a magyar határra, ha külföldre megyek, és van abban valami nagy szabadság, ha átlépen a határt úgy, hogy rám sem néznek a határ őrői. És elkísértem már néhány számomra fontos és kedves embert földi életének utolsó útján.

„**Az ég és a föld elmúlik...**” - mondja Jézus. S minél többet éltem, éltünk, annál inkább érezzük Jézus szavainak a súlyát. Minden elmúlik. Minden csoda három napig tart. Ez a világ a maga változásaival, forradalmaival, hangzatos jelszavaival, és benne önön magunkkal úgy múlik le, mállik szét, hullik atomjaira, mintha sohasem létezett volna.

4. Hogyan tűntek fel és tűntek el milliók által rettegett civilizációk, vezérek, hősök? Emléküket, egykori nagyságukat nem őrzik már csak romok, netán néhány cserépdarab, rozsdás kard, egy két töredezett és hiányos írásos beszámoló. Hány millió ember, akinek már a nevére sem emlékezünk, de egykor településeket, katonákat vezettek.

Sic transit gloria mundi - így múlik el a világ dicsősége. Elvértve használjuk még ezt a szállóigét, amikor visszasírjuk a régi szép időket, amikor „bezzeg még minden más volt”. A világot, amikor még több tisztesség és becsület, illetve kevesebb gazság volt a világon. Amikor még fiatalok voltunk. De ez a szállóige nem ezt jelentette eredetileg!

Eredetileg 1409 és 1963 között a pápaavatási szertartás során hangzott el. Amikor az újonnan megválasztott pápa kivonult a Szent Péter-bazilikából, az őt vivő menet háromszor megállt. Egy ceremóniamester ekkor térdre borult a pápa előtt, és miközben a kezében tartott nádpálca végén egy parázsló, füstölgő vászonköteg elhamvadt, háromszor egymás után ezt mondta: „*Pater Sancte, sic transit gloria mundi.*” (magyarul: „Szent Atyám, így múlik el a világ dicsősége”). Ezek a szavak a földi élet és a világi dolgok mulandóságára emlékeztette az új pápát és a jelenlévőket, szembeállítva a keresztény hit szerinti örökkévaló értékekkel.

5. Mit mondott Jézus? *„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”* Ez a vasárnap az egyházunkban bibliavasárnap, amikor különösen Isten szavára, a Bibliára fókuszálunk, nem is lehetne egyértelmű Jézus kijelentése!

Mert ha van valami, ami örök és változatlan állandóság ebben a szüntelenül változó világban; a világban, ahol minden születik, majd az enyészeté lesz, akkor az a rendíthetetlen, sohasem változó Isten. S az Ő korokat, irányzatokat, civilizációkat túlélő Könyve: a Biblia. Pedig hányszor akarták elpusztítani, eltüntetni, betiltani, hitelteleníteni, atomjaira szétszedni. S miközben ezek az emberek, a gyűlölői már régen kimúltak e világból, a Biblia most is itt van velünk, és rajta keresztül Isten ma is, most is, itt is szól hozzánk!

Döbbenetes, hogy az, amit Dávid érzett, amiről Jeremiás beszélt, amit János és Pál apostol lejegyzett, az a XXI. században is életet formál, hatással van, mert múlhatatlan bölcsességei nem korszakokhoz, hanem életkekhez kötöttek. S mert Isten változatlan, és nincsen benne a változás árnyéka sem, kijelentése a Biblia is olyan örök és állandó útítárs, iránytű, vigasztalás, bátorítás most, mint régen. S az lesz, amíg világ a világ.

6. Az életünk tele van változásokkal, jókkal is, rosszakkal is, amik néha megijesztenek, néha reményt adnak. De az ilyen-olyan változások között, ne felejtjük el Jézus szavait: *„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”* Vagyis jók és rosszak, mélységek és magasságok, öröme és bánatok, egyszóval minden elmúlik. Egy valami van, ami sosem változik, ami állandó és örök: Isten szava és az Ő bölcsessége.